

отговаряхъ отъ тъмницѣтъ си съ выкове отчаяни; Болеславъ обыкаляше като лудъ въ тъмницѣтъ стѣнитѣ, и ся опыташе сърдцѣ, съ крака дано искърти вратата; азъ овыснѣхъ о прѣчкитѣ на прозорцитѣ да ги искъртиѣ, но неможяхъ нити да ги поклатѣ.

Тутакъ си тѣзи които влѣзохъ слѣзохъ пакъ на бързо, когато чухмы че вратата ся отварятъ, и Дурлинскаго че имъ ся моли да го смиятъ. Побѣдителитѣ ся впуснѣхъ въ подпаленото здание, но, подсторены отъ выковетъ ни строшихъ вратата ни съ топорѣтъ. Отъ облѣклото имъ, отъ оржѣието имъ познахъ татаритѣ; пристигнѣ главатарѣтъ имъ и ето бѣше Чичиканъ. О! о! казва той, тука ли е юбакѣтъ ми!

Азъ колѣничихъ прѣдъ него, Чичиканъ му казувамъ! Лодоиска! . . . една жена. найхубавата отъ всичкитѣ жены! . . . Въ онзи стѣлпѣ! ще изгори жива!

Татаринѣтъ съ едно кивнуваніе заповѣда на войскаритѣ си, които ся завтекохъ къмъ стѣлпѣтъ, впуснѣхъ ся и азъ слѣдъ тѣхъ, Болеславъ и той подирѣ ми. Като искъртихъ вратата, намѣрихмы близу до еднѣ колонѣ еднѣ витѣ стѣлбѣ, пълнѣ съ гѣстъ дымъ. Татаритѣ ся уплашихъ и не отидохъ на прѣдъ. Азъ помѣрихъ да ся възіемнѣ; какво ще правишь, ми каза Болеславъ. Да живѣиѣ или да умрѣ наедно съ Лодоиска, извикахъ. И азъ да живѣиѣ или да умрѣ наедно съ господара си, отговори доблеств